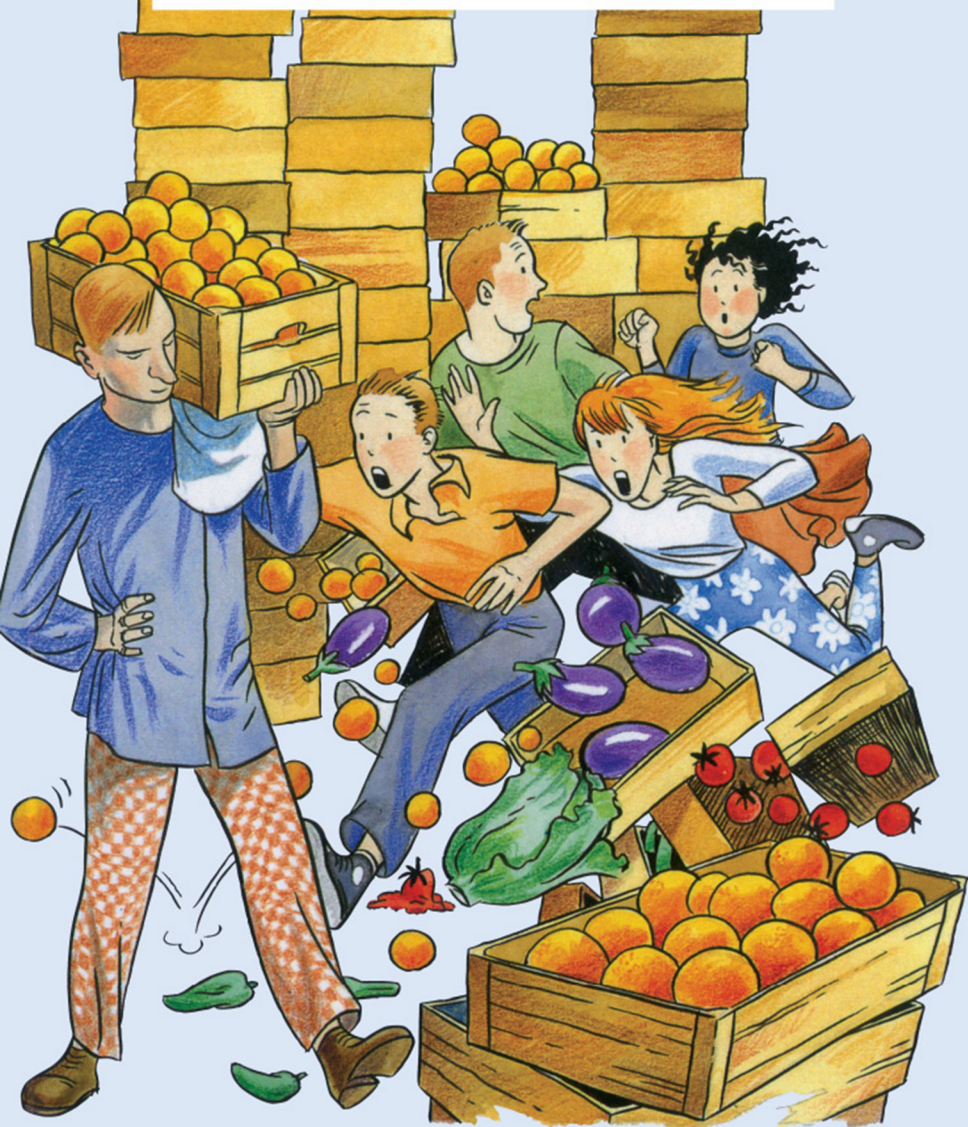

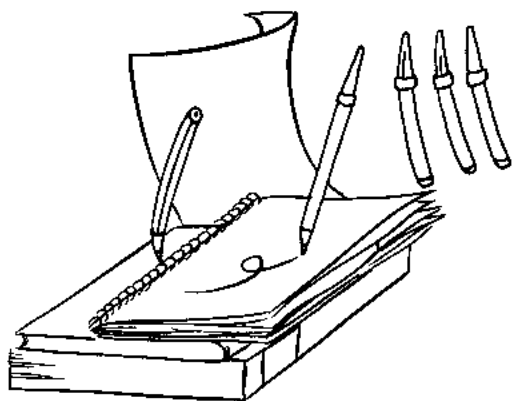
EL MICALET GALÀCTIC

Grafitis

Joan Pla

Dibuixos d'Anna Miralles

1

La visita al doctor Calbot

Raül era un xiquet d'ulls i cabells castanys; una mica estirat per a l'edat que tenia —acabava de fer dotze anys—. Aquella vesprada, després d'eixir d'escola, no va demanar el berenar, ni va obrir la cartera per posar-se a fer els deures com solia fer, perquè era un xic prou estudiós, ni va agafar cap full per dibuixar el que la imaginació li dictava, ja que era un preciosista del dibuix en miniatura, ni, cosa estranya, va connectar la tele per veure *Bola de Drac*. Es va arraulir a la butaca, va tancar els ulls i va dir a sa mare que estava deprimat i que tenia son.

—¿Que et passa alguna cosa, fill? —es va interessar ella, mentre li posava la mà al front per comprovar si tenia febre.

Raül ho va negar amb el cap.

—No et trobe calent —va assegurar sa mare—, però després de les avaluacions, sempre estàs uns dies esgotat. Per a mi, que necessites prendre vitamines, ¿saps? Estàs creixent massa de pressa. No sé a quin sant créixer sense mida... —es va queixar—. Demà et duré al metge.

Raül va mormolar un «no vull anar al metge» quasi imperceptible.

—¿Et pose un got de llet?

—No...

—¿Un suc de taronja? La mamà ha comprat un quilo de nàvels que estan dolcíssimes, ¿què dius?

—Que no..., no vull res.

—Si vols res, ja m'ho diràs —va dir sa mare conformada.

Però Raül no va voler res ni es va moure de la butaca més que per anar a dormir. L'endemà, però, continuava igual. Cansat, amb son...

—A tu t'està entrant la son de la mosca —va dir sa mare—. ¡Vulgues o no, et duré al metge! Que et faça una miradeta, que no costa res.

I cap al migdia, l'hi va dur.

El doctor Calbot tenia la consulta al carrer de l'Aigua. Era un home madur, de cabells blancs, ulls vius, una mica cixits, i nas ample. El record del doctor Calbot es perdia en la primera infància de Raül en

l'habitació dels pares, que era on el giçaven quan estava malalt, perquè era la millor habitació de la casa. I al seu primer record ja anava unit el bigot del doctor; un bigot de raspall que li cobria tot el llavi i davallava fregant les commissures de la boca.

Raül i sa mare van esperar a la saleta. Tenien dos pacients davant seu. Una mare amb un nadó de cabells morenos i ulls vius, i una altra amb una xiqueta d'uns set anys, que es movia més que una fura i xarrava pels colzes.

Raül va estar tranquil uns moments, però aquella xiqueta el posava nerviós. Es va decidir, davant l'estranyesa de sa mare, a agafar una revista i fullejar-la. No hi va trobar res d'interessant, perquè era una revista de xafardeig social. Mecànicament, va traure el boli i va deixar anar la mà, creant allò que la seua imaginació anava improvisant.

—Raül Tàrrega —va dir la dona del doctor, que feia de recepcionista, de secretària i d'infermera ajudant, traient el nas per la porta de la saleta.

Raül es va alçar com un autòmat, enduent-se la revista amb ell, perquè volia ultimar els darrers detalls del dibuix. I, acompanyat de sa mare, va entrar a la sala de consulta del doctor Calbot. La mare de Raül es va adonar de la distracció del seu fill i el va renyar amablement

—Sí que vas distret, fill. Ja veu, doctor, ell i la revista, tots de visita.

—No passa res, dona. Ah, aquestes mares com són, ¿eh, Raül? Deixa-la ací mateix, sobre la meua taula

—li va indicar, perquè Raül buscava un lloc en la sala per a deixar-hi la revista.

Raül la va deixar sobre un llibre voluminós que el doctor Calbot hi tenia. I la va deixar oberta, mostrant el dibuix que havia fet. Aleshores el doctor Calbot no va poder ocultar la seua sorpresa per aquell dibuix tan perfecte. Es va quedar mirant el seu pacient.

—¿És obra teua, xicot...? —va preguntar, arquejant les celles blanques.

—Sí... —va murmurar Raül.

—Hhmmm... —va fer el doctor.

—Li encanta dibuixar —va dir la mare de Raül amb orgull—. Quan no sap què fer, agafa boli, paper, i no té hores...

—Sí, ja ho veig —va assentir el doctor Calbot—. Un dibuix perfecte... Em recorda els grafitis que he vist en algunes ciutats europees, quan isc a l'estranger...

—És un grafiti —va assegurar Raül.

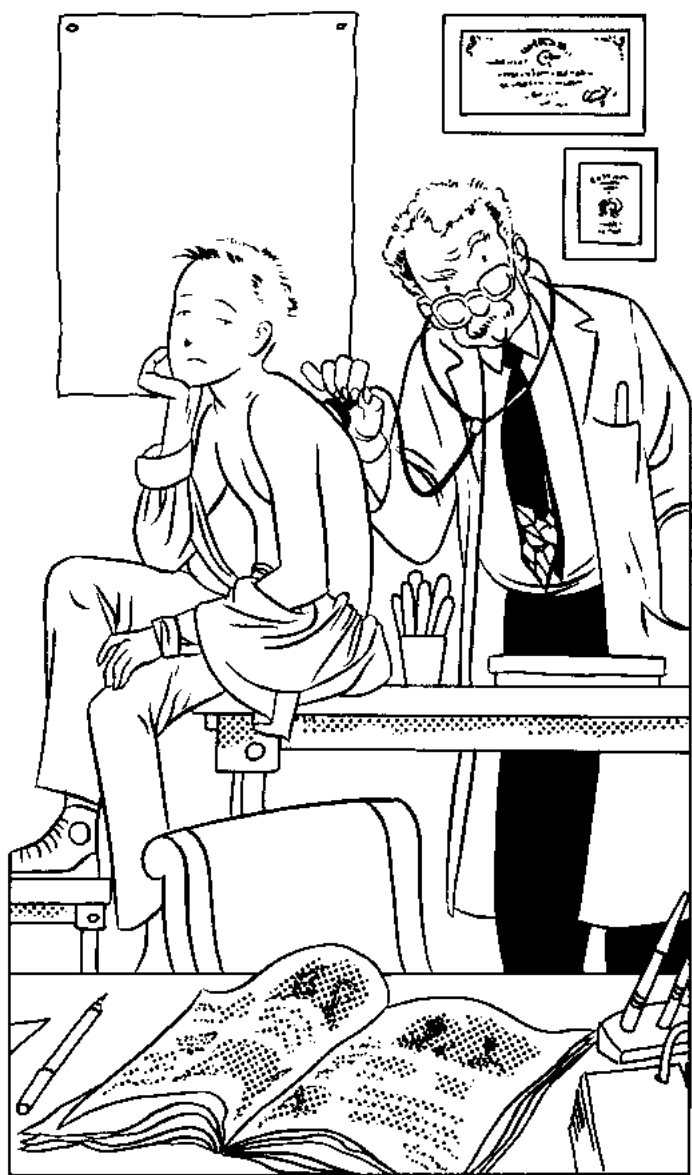
El doctor Calbot va fer com si tornara en si i va dir:

—Bé, vegem què li passa, al nostre amic.

—Que des d'ahir està deprimat, doctor —va explicar la mare de Raül—. Després de cada avaluació, sempre tenim la mateixa... Però ara li ha entrat més fort.

—Ara veurem... Seu ací —va indicar a Raül.

El doctor el va auscultar, li va examinar la gola, les orelles, i li va pegar amb el martellet als genolls per comprovar els reflexos.

—El trobe perfecte, Matilde —va dir el doctor a la mare de Raül—. Sí, tens raó. Deu ser esgotament. Les mares acabeu coneixent els vostres fills millor que els metges.

—Els carreguen massa de feina, doctor. Cada avaluació, se'n ressent, ell...

—Els consentiu massa —va protestar el doctor, rodant el cap—. Necessita unes vitamines, calci i un estimulants, només —va indicar.

—Un estimulants que el pose nou, doctor —va insistir la mare de Raül.

—¿Un estimulants que el pose nou...? Sí... ¡I tan nou! —va repetir el doctor Calbot, tractant d'animar Raül.

I es va disposar a fer-li les receptes. Després va obrir un calaix de la taula, en va traure una capseta i, mirant-se-la per davant i per darrere, va dir:

—A més d'aquestes receptes, et donaré aquest producte nou que m'he dut de Brusselles. Estimulax, es diu. Açò ressuscita un mort, he he he... Et prens una càpsula cada setmana, a l'hora del desdjuní. Crec que n'hi haurà prou... I anima't, xicot, que d'ací a uns dies ja és Pasqua i podràs descansar...

—Ja veurem, doctor... —va dir la mare de Raül.

I la senyora Matilde no es va enganyar. Perquè sí que ho va arribar a veure. ¡I tant!

Aquell mateix dia, en tornar a casa, com Raül només havia pres un got de llet, sa mare li'n preparà un altre.

—Et prens les vitamines, la cullerada de calci, que els ossos, si no t'espaviles, et cruixiran, i la càpsula que t'ha regalat el doctor... Que és com si estigueres en dejú encara. Però no sé si en comptes d'una capsuletta, no te n'hauries de prendre dues, per a començar, fill, perquè et veig més apagat que un ciri en una processó un dia de vent...

I Raül, per no sentir-la, va prendre tot el que sa mare li va manar. Fins i tot les dues càpsules d'Estimulax. I ací és on va començar tota la història.

Perquè Raül, sense saber com, va començar a sentir, al cap d'una estona, unes pessigolles pel cervell, en la banda esquerra, tres dits per dalt de l'orella. Es va sentir inquiet, nerviós, va entrar a la seua habitació, va agafar la llibreta de llenguatge, l'estoig dels retoladors, va seure a la butaca, i va començar a dibuixar. I va començar pel seu nom.

—Açò sembla un grafiti —es va dir.

Aquest va ser el grafiti que va fer:

I li va entrar una terrible obsessió per dibuixar grafitis. Grafitis de tota mena. Amb el seu nom, amb el nom de Letícia, la seua companya de curs, tan apassionada o més que ell pel dibuix, i de la qual estava

secretament enamorat; els noms dels conjunts de música rap que admirava; fins que va omplir pàgines i pàgines i es va trobar amb la llibreta plena, sense que hi haguera cap buit...

Es va alçar i agafà la llibreta de matemàtiques... Fins que es va fer hora de dinar. I mentre dinava, va tallar el bistec en forma de lletres... de grafiti, sense prestar massa atenció a res del que passava entorn seu, ni adonar-se de la cara que posava la seua germana Lledó.

—Però, ¿què fas? —va dir estranyat son pare, movent la calba.

—No res. Em divertisc fent lletres...

—Sempre que te les menges... —va afegir sa mare, satisfeta de veure el canvi que havia experimentat el seu fill—. Mai no havia imaginat que unes càpsules tan insignificants produïren un miracle tan sorprenent.

Mai no ho hauria imaginat, certament.

